

Warszawa, 1 marca 2022 r.

OS-WP-II.310.

DECYZJA NR 150/22/OS

Na podstawie art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r., poz. 162 z późn. zm.) przedstawiam

stanowisko

w którym interpretację, przedstawioną przez Z, w kwestii dotyczącej braku obowiązków wynikających z przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.) w przypadku zakończenia działalności w zakresie wprowadzania sprzętu elektrycznego i elektronicznego – **uznają za prawidłową.**

UZASADNIENIE

Pismem z 07 lutego 2022 r. (data wpływu – 09 lutego 2022 r.) Z, zwana dalej Stroną, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej, co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów, z których wynika obowiązek świadczenia daniny publicznej, w kwestii dotyczącej braku obowiązków wynikających z przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o sprzęcie, w przypadku zakończenia działalności w zakresie wprowadzania sprzętu elektrycznego i elektronicznego.

Stan faktyczny przedstawiony przez Stronę:

„W latach 2020 i 2021 Spółka wprowadzała do obrotu sprzęt elektryczny i elektroniczny, posiadając w tym zakresie umowę z organizacją odzysku.

Od początku roku 2022 Spółka nie wprowadziła na rynek żadnego sprzętu.

Pewne ilości sprzętu znajdują się jeszcze w magazynach Spółki. Towar ten został jednak do nich dostarczony w celu dystrybucji (art. 4 pkt 21 w zw. z pkt 17 u.z.s.e.e.) jeszcze w roku 2021. Z taką datą zostały także wystawione dokumenty, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 u.z.s.e.e. Tym samym sprzęt ten został formalnie wprowadzony do obrotu jeszcze w 2021 i zostanie uwzględniony w takim charakterze w sprawozdaniu składanym za rok 2021.

Spółka kończy działalność w zakresie wprowadzania na rynek sprzętu elektrycznego i elektronicznego. Przy czym na dzień dzisiejszy nie wyklucza możliwości dystrybucji sprzętu pochodzącego od producenta, który ustanowił autoryzowanego przedstawiciela.”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

„Jeżeli w roku 2022 Spółka nie wprowadzi do obrotu żadnego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, wówczas nie będzie spełniała definicji wprowadzającego. Tym samym nie będzie obowiązana do

wypełniania w tym roku obowiązków ustawowych, w szczególności obowiązku osiągnięcia minimalnych rocznych poziomów zbierania zużytego sprzętu (art. 20 ust. 1 u.z.s.e.e.) oraz poziomów odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu (art. 21 ust. 1 u.z.s.e.e.). Co za tym idzie, nie będzie mogła zostać obciążona obowiązkiem wniesienia opłaty produktowej (art. 72 ust 2 u.z.s.e.e.) za rok 2022.

Wniosek ten będzie miał zastosowanie także w przypadku wprowadzenia do obrotu wyłącznie sprzętu pochodzącego od producenta, który ustanowił autoryzowanego przedstawiciela, z zachowaniem warunków art. 25 ust. 1 u.z.s.e.e.”

W uzasadnieniu do swojego stanowiska Strona wskazała m.in. na sposób obliczania minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu przedstawiony w załączniku nr 3 do ustawy o sprzęcie oraz rozporządzenie Ministra Klimatu i Środowiska z 7 listopada 2020 r. w sprawie metody oraz szczegółowego sposobu obliczania minimalnego rocznego poziomu zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego (Dz.U. z 2020 r. poz. 2035), gdzie wskazano na średnioroczną masę sprzętu, tj. masę sprzętu wprowadzonego do obrotu w danej grupie sprzętu w poszczególnych 3 latach poprzedzających dany rok.

Strona wskazała, że „przywoływane przepisy mogłyby być rozumiane w taki sposób, że także po zaprzestaniu działalności, Spółka powinna osiągać wymagane poziomy jeszcze przez trzy kolejne lata kalendarzowe. W ocenie Spółki wykładnia taka jest jednak błędna (...)”.

Strona w dalszej części wniosku powołuje się na definicję wprowadzającego sprzęt i wyjaśniła, że „W przypadku zaprzestania działalności w zakresie wprowadzania sprzętu do obrotu Spółka nie będzie spełniała powyższej definicji. Nie będzie zatem podmiotem, na który zostały nałożone obowiązki na mocy art. 20 ust. 1 u.z.s.e.e.

W razie wprowadzenia sprzętu pochodzącego od producenta, który ustanowił autoryzowanego przedstawiciela, Spółka formalnie będzie spełniała definicję wprowadzającego, jednak podmiot taki nie musi wykonywać obowiązków nałożonych na niego ustawą, o ile:

- 1) autoryzowany przedstawiciel tego producenta jest wpisany do rejestru;
- 2) przekazał autoryzowanemu przedstawicielowi wszelkie dane niezbędne do wykonywania przez autoryzowanego przedstawiciela obowiązków w odniesieniu do sprzętu wprowadzonego do obrotu przez tego wprowadzającego sprzęt, w szczególności informacje o masie wprowadzonego do obrotu w danym oraz w poprzednim roku kalendarzowym sprzętu pochodzącego od producenta, autoryzowanego przedstawiciela (art. 25 ust. 1 u.z.s.e.e.).”

Strona w swoim wniosku powołuje się również na:

- stanowisko praktyki, odnosząc się do interpretacji przepisów odpadowych w module pytań i odpowiedzi Systemu Informacji Prawnej LEX, gdzie m.in.:

„W odpowiedzi na pytanie dot. przedsiębiorcy, który w 2019 roku wprowadził 150 ton, w 2020 roku 0 ton i w 2021 0 ton wskazuje zatem, że: obowiązki zagospodarowania zużytego sprzętu dotyczą wprowadzającego sprzęt, a więc podmiotu definiowanego zgodnie z ww. art. 4 pkt 20 u.z.s.e.e., który prowadzi działalność związaną z wprowadzaniem sprzętu. Jeżeli więc przedsiębiorca w danym roku nie wprowadza sprzętu, to trudno uznać go za wprowadzającego sprzęt, pomimo że w poprzednich latach sprzęt wprowadzał.

Przedsiębiorca w przypadku, o którym mowa w pytaniu, nie musi więc rozliczać roku 2020 i 2021”

- wytyczne GIOŚ dot. masy średniorocznej i ich konsekwencje:

„Zgodnie z wyjaśnieniami GIOŚ, w ustawie z 11 września 2015 r. brak jest wskazania metody obliczania poziomu zbierania zużytego sprzętu dla wprowadzającego sprzęt rozpoczynającego działalność w danym roku kalendarzowym. Należy więc przyjąć, że wprowadzający sprzęt rozpoczynający działalność w danym roku kalendarzowym liczy roczny poziom zbierania zużytego sprzętu w stosunku do sprzętu wprowadzonego do obrotu w tym roku kalendarzowym. Dla przykładu: wprowadzający sprzęt, zarejestrowany w rejestrze GIOŚ w 2016 r. liczy średnioroczną masę sprzętu (która posłuży za podstawę do obliczenia osiągniętego poziomu zbierania) w stosunku do masy sprzętu wprowadzonej w 2016 r. Równocześnie GIOŚ wyjaśnia, że przy obliczaniu poziomu zbierania zużytego sprzętu należy brać pod uwagę tylko te poprzednie lata, w których nastąpiło faktyczne wprowadzenie sprzętu do obrotu, np. jeżeli wprowadzający sprzęt wprowadzał sprzęt w roku 2013 i 2015, natomiast w 2014 masa wprowadzonego sprzętu wyniosła 0 kg, to zgodnie z ww. definicją średnioroczną masę sprzętu oblicza się w stosunku do lat 2013 i 2015, nie biorąc pod uwagę roku 2014(...)

Powyższe wytyczne wskazują na rygorystyczną wykładnię przepisów na etapie wprowadzania działalności. Znajduje ona uzasadnienie właśnie jako przeciwwaga dla celowej decyzji Ustawodawcy o wygaśnięciu obowiązku po zaprzestaniu wprowadzania.”

Strona we wniosku przyjęła, że wytyczne GIOŚ wskazują jakoby podmiot, który zaprzestał prowadzenia działalności w dalszym ciągu podlegał pod obowiązki wynikające z ustawy, przez kolejne lata, do momentu gdy jest możliwość wyliczenia średniorocznej masy wprowadzanego sprzętu.

„(...) Podsumowując, idąc za wytycznymi GIOŚ i przyjmując wykładnię przepisów odmienną niż stanowisko wnioskodawcy, podmiot który wprowadził masę $X + Y$, musiałby rozliczyć masę $3X + 2Y$, a więc ponad dwukrotnie więcej sprzętu niż rzeczywiście wprowadził. Taka wykładnia prowadziłaby do nałożenia na przedsiębiorców obowiązków nieproporcjonalnie zawyżonych w stosunku do masy wprowadzanego sprzętu. Co za tym idzie, wolno zakładać, że nie było to intencją Ustawodawcy.”

- wykładnię historyczno-legislacyjną, odnosząc się do ustawy z 29 lipca 2005 r. o zużytych sprzęcie elektrycznym i elektronicznym,
- zasady wykładni, wskazując, że finalnie, wniosek Strony znajduje poparcie w trzech istotnych zasadach:
 - konstytucyjnej zasadzie in dubio pro tributario, gdzie „(...) już Trybunał Konstytucyjny wskazuje, że zgodnie z wymogami konstytucyjnymi niejasne regulacje podatkowe należy interpretować na korzyść podatników, a w konsekwencji jeśli takie regulacje okazują się ostatecznie wieloznaczne, to trzeba opowiedzieć się za rozwiązaniem uwzględniającym interes podmiotu obowiązującego do świadczeń podatkowych, a nie orzekać in dubio pro fisco.”
 - kodeksowej zasadzie rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść obowiązującego, powołując się na art. 7a § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r., poz. 735 z późn. zm.), zgodnie z którym jeżeli przedmiotem postępowania administracyjnego jest nałożenie na stronę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie stronie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść strony, chyba że sprzeciwiają się temu sporne interesy stron albo interesy osób trzecich, na które wynik postępowania ma bezpośredni wpływ,

- orzeczniczej zasadzie zakazu rozszerzającej wykładni norm sankcyjnych, „(...) by zastosować prawidłową wykładnię przepisów ustawy, zawierających karę administracyjną należy w pierwszej kolejności zbadać, czy wszystkie przesłanki sytuacji objętej karą administracyjną zostały ujęte w tym przepisie. Organ stosujący prawo nie może domniemywać sytuacji, których ustawodawca wyraźnie nie przewidział jako objętych sankcją administracyjną.”

W niniejszej sprawie należy stwierdzić co następuje:

Odnosząc się do przedstawionego we wniosku stanu faktycznego sprawy, przedstawiam stanowisko w kwestii prawidłowego co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z 11 września 2015 r. o zużytym sprzęcie elektrycznym i elektronicznym (Dz. U. z. 2020 r., poz. 1893 z późn. zm.) w odniesieniu do podmiotu, który zakończył działalności w zakresie wprowadzania sprzętu elektrycznego i elektronicznego. W myśl art. 4 pkt 20 ustawy o sprzęcie za wprowadzającego sprzęt rozumie się osobę fizyczną, jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej lub osobę prawną, która, bez względu na wykorzystywaną technikę sprzedaży, w tym za pomocą środków porozumiewania się na odległość:

- a) ma siedzibę na terytorium kraju i produkuje sprzęt pod własną nazwą lub znakiem towarowym lub wprowadza do obrotu pod własną nazwą lub znakiem towarowym na terytorium kraju sprzęt zaprojektowany lub wyprodukowany dla niego,
- b) ma siedzibę na terytorium kraju i pod własną nazwą lub znakiem towarowym odsprzedaje na terytorium kraju sprzęt wytworzony przez inne podmioty; odsprzedającego nie uznaje się za wprowadzającego sprzęt, jeżeli na sprzęcie znajdują się nazwa lub znak towarowy wprowadzającego sprzęt, lub
- c) ma siedzibę na terytorium kraju i wprowadza do obrotu w ramach swojej działalności sprzęt z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa niebędącego państwem członkowskim
 - z tym że za wprowadzającego sprzęt nie uznaje się podmiotu, który realizuje finansowanie na zasadzie wyłączności w ramach lub zgodnie z umową finansową, o której mowa w pkt 11, chyba że jednocześnie działa on jako wprowadzający sprzęt.

Zgodnie z art. 4 pkt 21 ww. ustawy przez wprowadzenie do obrotu rozumie się udostępnienie na rynku sprzętu po raz pierwszy w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ww. ustawy wprowadzenie do obrotu następuje w dniu:

- 1) wydania sprzętu z magazynu albo przekazania go osobie trzeciej - w przypadku sprzętu wytworzonego na terytorium kraju;
- 2) wystawienia faktury potwierdzającej przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo dokumentu celnego potwierdzającego przywóz sprzętu na terytorium kraju z terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim Unii Europejskiej;
- 3) przywozu sprzętu na terytorium kraju w celu wprowadzenia do obrotu.

W przypadku wprowadzania przez podmiot do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego, podlega on pod obowiązki wskazane w ustawie o sprzęcie, w tym wynikający z art. 20 ust. 1 oraz 21 ust. 1 ww. ustawy obowiązek osiągnięcia w poszczególnych latach określonych poziomów zbierania, odzysku oraz przygotowania do ponownego użycia i recyklingu zużytego sprzętu oraz wynikający z art. 15 ust. 1

obowiązek prowadzenia publicznych kampanii edukacyjnych. W przypadku niewywiązania się z ww. obowiązków, wprowadzający sprzęt obowiązany jest do naliczenia i uiszczenia opłaty produktowej oraz opłaty na publiczne kampanie edukacyjne, zgodnie z art. 72 ust. 2, art. 73 oraz art. 15 ust.3 ustawy o sprzęcie.

Odnosząc się do powyższych przepisów należy wskazać, że podmiot który zakończył działalność w zakresie wprowadzania do obrotu sprzętu elektrycznego i elektronicznego nie będzie podlegał pod obowiązki wynikające z ustawy o sprzęcie.

Strona we wniosku o wydanie interpretacji wskazała, że ostatnim rokiem w którym nastąpiło wprowadzenie sprzętu był rok 2021 i za ten rok rozliczenia dokona w jej imieniu organizacja odzysku sprzętu elektrycznego i elektronicznego, z którą ma podpisaną umowę, na co pozwala art. 11 ustawy o sprzęcie. Natomiast od roku 2022 Spółka nie będzie wprowadzała na rynek żadnego sprzętu, kończąc działalność w tym zakresie. Należy zauważyć, że przepisy ustawy o sprzęcie wskazują, że obowiązki z niej wynikające ciążyą na podmiocie, który wprowadza do obrotu sprzęt elektryczny i elektroniczny, w związku z czym w przypadku zaprzestania działalności w powyższym zakresie przedsiębiorca nie będzie już spełniał definicji wprowadzającego sprzęt zawartej w art.4 pkt 20 ustawy o sprzęcie, a tym samym nie będzie podlegał pod obowiązki nałożone na wprowadzającego sprzęt.

Dodatkowo Strona w swoim wniosku wskazuje, że nie wyklucza możliwości dystrybucji sprzętu pochodzącego od producenta, który ustanowił autoryzowanego przedstawiciela.

Zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy o sprzęcie wprowadzający sprzęt, który wprowadza do obrotu sprzęt pochodzący od producenta, nie musi wykonywać obowiązków nałożonych na niego ustawą, o ile:

- 1) autoryzowany przedstawiciel tego producenta jest wpisany do rejestru;
- 2) przekazał autoryzowanemu przedstawicielowi wszelkie dane niezbędne do wykonywania przez autoryzowanego przedstawiciela obowiązków w odniesieniu do sprzętu wprowadzonego do obrotu przez tego wprowadzającego sprzęt, w szczególności informacje o masie wprowadzonego do obrotu w danym oraz w poprzednim roku kalendarzowym sprzętu pochodzącego od producenta, który wyznaczył tego autoryzowanego przedstawiciela.

W związku z powyższym, jeżeli Strona wypełni warunki wskazane w art. 25 ww. ustawy, nie będzie musiała również wykonywać obowiązków wynikających z ustawy w przypadku dystrybucji sprzętu pochodzącego od producenta, który wyznaczył autoryzowanego przedstawiciela.

Ponadto należy zauważyć, że wytyczne GIOŚ nie odnoszą się do obowiązku rozliczania się przez podmiot, który zakończył działalność w zakresie wprowadzania sprzętu, a jedynie wskazują na sposób wyliczenia średniorocznej masy sprzętu, podając za przykład wyliczenie tej masy dla roku, w którym sprzęt został wprowadzony do obrotu.

Z uwagi na powyższe zdecydowano jak w sentencji.

Powyższa interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę i przytoczonego w treści decyzji stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej decyzji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

POUCZENIE

Od decyzji służy Stronie prawo wniesienia odwołania do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie, ul. Obozowa 57, 01-161 Warszawa, za pośrednictwem Marszałka Województwa

Mazowieckiego w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

Stronie przysługuje prawo do złożenia wniosku o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy.

W trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję.

Z dniem doręczenia organowi administracji publicznej oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przez ostatnią ze stron postępowania, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.